Interviu cu Erich, asistent editorial la „Der Stürmer”, Nürnberg, 1988.

„Sunt bucuros să spun că Der Stürmer, mai mult decât orice alt ziar zilnic sau săptămânal, a făcut clar oamenilor pericolul iudaismului într-un mod simplu. Fără Julius Streicher și atacantul său, importanța unei soluții la problema evreiască ar fi reală pentru mulți. Cetă enii nu vor fi privi i la fel de critic precum ea ea Este deci sper ca cei care vor să afle adevărul nevoiat despre problema evreiască vor citi Der Stürmer.'

-Albert Forster, Gauleiter din Danzig, 1937.

Mulțumesc că m-ai lăsat să vorbesc cu tine. Ce te-a făcut să vrei să te implici în ziarul?

Erich: Tu vei fi singurul care va auzi asta. Eram student la jurnalism și l-am cunoscut pe Phillip Rupprecht, care avea aceleași idei politice ca și mine. [Rupprecht a desenat literalmente mii de caricaturi evreiești pentru Der Stürmer sub pseudonimul „Fips”. A desenat și pentru celebra carte pentru copii „The Toadstool” din 1938.] Mi-a făcut cunoștință cu Julius Streicher în 1936. Am fost acceptat în personal și angajat ca asistent al lui Ernst Heimer.

Birourile ziarului „Der Stürmer” din Gdansk, în jurul anului 1935

[Heimer a scris pentru Der Stürmer, dar a fost și autorul cărții pentru copii „Der Giftpilz”, printre alte cărți din cel de-al treilea Reich.] Am locuit într-o zonă din Nürnberg numită Fürth, care avea o populație evreiască mare în comparație cu orașul Nürnberg. Am fost interesat de istorie și în special de evreii din Europa. Streicher a fost foarte bucuros să cunoască un tânăr care era la fel de entuziasmat de aceste subiecte ca și el. Am lucrat în compania de ziare și am vorbit adesea la telefon cu Ernst, care mi-a cerut să fac câteva cercetări pentru el despre un subiect despre care dorea să scrie. Am petrecut mult timp în arhive, studiind manuscrise care tratează subiectul evreilor și creștinismului. A de asemenea, adesea plătiți pentru a călători pentru a face cercetare. Der Stürmer a fost un ziar popular în Germania și mai târziu în Europa.

Philipp Rupprecht era sub pseudonimul Fips
Caricaturist principal al săptămânalului antievreiesc Der atacant

Te-ai descrie ca fiind anti-evreu?

Erich: Nu, nu cred și lasă-mă să explic. Îmi iubesc oamenii mai întâi și vreau să-i protejez spunând adevărul. Asta nu înseamnă că o urăsc pentru că spune adevărul. Trebuie să ne iubim întotdeauna oamenii mai întâi, dar să nu-i urâm. Am urât ceea ce se întâmpla cu poporul nostru și asta ne-a condus la evreii care erau în spatele lui. La fel ca mulți alți germani, mi-am dat seama că ceva nu era în regulă cu acest grup. Erau o mică minoritate în această țară, dar dețineau cea mai mare parte a puterii și a bogăției și s-au ascuns cu viclenie în spatele unei măști, ca să spunem așa. Ei au proiectat imaginea de a fi săraci, neputincioși și deschiși la toate ideile. Cu toate acestea, acțiunile lor au fost foarte diferite.

Au încercat să acționeze și să arate nemțești cât au putut de bine, dar trăsăturile feței le-au dat din nou și din nou. Se doreau unul pe altul

Un chiosc de ziare la Berlin, 1929

nu s-au conformat pe deplin și mulți au lucrat să rămână nevăzuți în timp ce ne distrug cultura. Au devenit mai îndrăzneți și au cerut eliminarea culturii noastre. Creștinismul a fost atacat, la fel ca și Biserica. Ei spun că s-au infiltrat în Biserica pentru a o distruge din interior. Unii preoți au fost înlăturați deoarece nu au putut dovedi că sunt arieni și că aveau toate caracteristicile unui evreu. S-a întâmplat să fie cei care propagă anihilarea rasială și homosexualitatea adepților lor.

La sfârșitul anilor 1920 ei nu au putut scăpa de influența evreiască din marile orașe. Ei erau regizorii de film, bancherii, avocații, agenții imobiliari și toți ceilalți oameni de afaceri bogați. Motivul pentru care știam asta este pentru că tatăl meu a murit în primul război, mama mea a murit în 1919 din cauza blocadei engleze care a lăsat mulți malnutriți și bolnavi, așa că bunicii mei m-au crescut. Bunicul meu îi cunoștea foarte bine pe evrei și m-a învățat să-i văd; asta era obișnuit în Europa la acea vreme, nu se puteau ascunde suficient de adânc. M-a învățat să caut ochii întunecați și nasul cu cârlig, culoarea pielii, ochii plini de mărgele, urechile de șobolan și numele pe care i-au luat. Evreii sunt ușor de recunoscut deoarece prezintă caracteristici rasiale; ei încearcă să se amestece pentru a schimba acest lucru, dar trăsăturile apar.

Bernhard „Isidore” Weiss

Așa că am putut vedea în ziare că evreii erau extrem de suprareprezentați în Germania.

Chiar și proxeneții, criminalii și molestatorii de copii erau în mare parte evrei. A fost atât de rău încât un șef de poliție evreu a fost instalat la Berlin pentru a minimiza și a acoperi crimele pe care le-au comis. A muncit neobosit pentru a pune capăt naziștilor din Berlin și apoi a fugit din țară când jocul s-a terminat.

Eram conștient de această problemă, dar nu i-am urât niciodată pe evrei. Am lucrat pentru a le demasca ipocrizia și războiul secret pe care l-au purtat împotriva poporului nostru.

Julius Streicher în timpul unei excursii în 1935

Ce altceva știi despre Julius Streicher?

Erich: Era un șef bun, foarte prietenos și lent la mânie. Am făcut multe greșeli de la început și el și Ernst au fost foarte îngăduitori și au fost profesori grozavi. Se vorbește multe despre Streicher astăzi, aliații aveau oameni speciali care căutau în toată Europa orice informații despre el. După cum știți, a fost executat ca martir pe spânzurătoare.

Imaginează-ți asta. Era un antreprenor privat care conducea un ziar juridic, iar învingătorii îl puteau ucide doar pentru că își spuneau părerea

publicat. Ipocrizia învingătorilor este cu adevărat uimitoare.

Strider era foarte popular și era invitat la multe sărbători și mese, mai ales că aparținea vechii paznici și era purtător al Ordinului Sângelui. El a vorbit adesea despre bogății și faimoșii pe care îi cunoștea, și

chiar în străinătate, despre cât de conștienți erau oamenii rasial. Soția lui ne aducea adesea bunătăți, fiii lui lucrau și ei la ziar și scriau povești sau texte tipărite. Am avut inițial o fată pe nume Adele, care a devenit secretară personală și a venit la ferma lui mai târziu în război.

Ne-a oferit întotdeauna bonusuri de Crăciun și s-a asigurat că fiecare nevoie ne este satisfăcută. Îmi amintesc de o perioadă în care mă îndreptam spre lucru cu niște mostre din articolele lui Ernst când încercam să mă urc într-un tramvai și am scăpat dosarul și am împrăștiat conținutul. Șoferul a țipat la mine și m-a certat că l-am oprit. Am crezut că asta a fost nepoliticos și proaste maniere și am fost supărat când am ajuns la birou. Streicher m-a întrebat ce e în fundul meu și i-am spus totul. A sunat la biroul șoferului și a cerut să-l sune șefului companiei de tramvai. Zece minute mai târziu, șoferul a sunat și i s-a spus să revină asupra manierelor șoferului.

Chiar nu am nimic rău de spus despre bărbat, azi se spune că mulți din petrecere nu l-au plăcut. Avea defectele lui și, pentru că era popular, s-au răspândit multe zvonuri despre el. Mereu m-am întrebat dacă evreii puternici, care încă mai aveau urechile unor oficiali de partid, răspândesc aceste zvonuri. Era un șef foarte bun. De asemenea, îmi amintesc că folosea prizonieri pentru a lucra la ferma lui. Adele mi-a spus că a avut probleme pentru că le-a dat libertate. Unul era din Franța și ia permis să meargă acasă să-și viziteze mama bolnavă.

Această fotografie a fost furată împreună cu alții din moșia de țară a lui Streicher de un soldat american. Au fost înregistrate în anii 1930.

Streicher s-a asigurat că ea este bine îngrijită și l-a lăsat să plece ori de câte ori dorea. El le-a oferit angajaților săi, așa cum îi spunea el, permise pentru a face excursii. Unul dintre ei a mers la o mănăstire veche din Rothenberg pentru a lua o bere specială. Acolo au întâlnit un polițist atent care era supărat că prizonierii alergau ca și cum ar fi în vacanță. A fost pedepsit pentru asta, dar nu i-a păsat pentru că nu era crud. Uneori veneau la ziar să facă curat și întreținere, apoi luam prânzul cu ei. Câteva dintre fete erau muncitori plătiți din Est și foarte populare.

Ați menționat că oficialii de partid nu l-au plăcut, ceea ce am auzit. Poți comenta?

Erich: Da, după cum știți, a intrat în necazuri pentru că a scos la lumină fapte rele pe care le-a văzut la alții. Dar locuia într-o casă de sticlă, iar când i-a atacat pe cei răi din guvern, au mers după el. Îmi amintesc că în timpul revoltelor din noiembrie 1938 [deci

numită „Kristallnacht"] a aplaudat atacurile și a spus că este o indignare legitimă. Ulterior i-a acuzat pe alții că au încurajat revoltele care au afectat imaginea Germaniei, iar apoi au subliniat convenabil că el i-a încurajat. Acest lucru a fost jenant pentru fiii lui.

Am auzit că s-a certat și cu ministrul Reichs Goering. Goering era un aristocrat bogat care avea mulți prieteni evrei și nu-i plăcea să-i vadă discreditați. El l-a atacat pe Streicher și aceste atacuri au fost returnate. Goering a fost mereu în prim-plan când a fost vorba de lucruri noi în Reich. El participa la un târg de spital când Streicher a sugerat că își are fiica în mod nefiresc după ce a văzut o nouă tehnologie. Acest lucru l-a înfuriat pe Goering și a încercat să închidă ziarul.

fermă a lui Julius Streicher din Fürth (Pleikershof), care îi servește acum drept teren de antrenament în agricole dintre evrei. Fotografie făcută în 1946, în timpul Misiunii de Reparații a SUA. asupra lui Edwin Pauley a fost ambasadorul SUA la Comitetul Aliat pentru Reparații din 1945 până în 1947 (cel comitet care a evaluat despăgubirile pe care puterile Axei și-ar putea permite să le plătească învingătorilor).

De asemenea, avea obiceiul prost de disputele a interveni și poziția sa obișnuit pentru a-și transmite punctul de vedere, ceea ce a avut ca rezultat uneori ambele păr i să fie supărate pe el pentru amestec. Din cauza acestor probleme, a fost demis dintr-o funcție de conducere în partid și pus la conducerea ziarului. După aceea a devenit mai retras și când soția sa a murit în 1943 a rămas la ferma lui. Apoi s-a aplecat din ce în ce mai mult în Adele, care nu o deranja, deoarece era o persoană foarte grijulie și natura ei era să vindece durerea.

Mereu m-am întrebat despre Kristallnacht. Ce îți amintești și te-a susținut Streicher?

Eric: Da și nu. La început a salutat revoltele, spunând că ura ceea ce făcuseră evreii, dar nici nu dorea presa proastă pentru Hitler și nazism. El a dat vina pe lenea oficialilor de partid pentru că nu au acționat suficient de repede pentru a opri revoltele. Aici, în Nürnberg, sinagogi evreiești au fost incendiate, la fel ca unele magazine evreiești, iar evreii care s-au opus mulțimii au fost atacați, unii uciși. Cu toate acestea, vreau să vă spun cum a apărut, pentru că este mult mai mult decât se vede. Încă din primele zile ale Partidului Nazist, uciderea celor care erau ținte ușoare a fost o tactică folosită de inamicii lor. Ca dovadă în acest sens, la München a fost păstrată o carte mare a martirilor. De îndată ce Führer-ul a fost ales, evreii din alte țări au declarat război și au început să-i omoare pe oficialii noștri, iar acest lucru s-a întâmplat mai des decât vor să admită ziarele. Chiar și în Germania au fost asasinate în 1933, deși Hitler a încercat să găsească soluții cu sioni tii.

ERNST EDUARD vom RATH (1909-1938). diplomat german. Cadavrul lui Raths într-un spital din Paris după ce a fost împușcat mortal de Herschel Grynszpan, noiembrie 1938.

Ultima picătură a venit în noiembrie 1938, când Rath [un diplomat german în Franța] a fost asasinat și era faimos, așa că i-a supărat pe mulți. Presa a încercat să nu facă mare lucru din asta, dar actul nu a putut fi minimizat, deoarece ucigașul său era din nou evreu. asta s-a intamplat

într-una dintre cele mai sfinte zile de petrecere. Mulți studenți, actuali și foști bărbați din SA și civili au început să se ridice și să atace orice evreu. Evreii au fost arestați ulterior pentru graffiti anti-Hitler. Pictau în stradă sau pe pereți, așa că erau obligați să curețe murdăria. Acum arată fotografiile ca dovadă a persecuției.

Pot confirma că am văzut mulțimea aici, în Nürnberg, care a atârnat acolo. Ei spun că s-au supărat cu cât stăteau mai mult în jur. Mai târziu, când m-am uitat pe fereastră, am văzut fum ieșind din sinagogă și am știut că i-au dat foc.

Ruinele sinagogii ortodoxe din Essenweinstraße, Fürth după „Noapte de cristal"

Am auzit pompierii venind, dar nu puteau face mare lucru. Streicher ne-a chemat în companie pentru a scrie articole despre asta, dar a fost și înfuriat de această fulgerare de furie oarbă. El a simțit că este nevoie de o abordare mai atentă și mai disciplinată pentru a-i scoate pe evrei din oraș. Știu că a ordonat demolarea unei sinagogi; Cred că a încălcat regulamentele de zonare sau așa ceva. El a folosit acest lucru ca un exemplu de spargere a puterii lor.

Evreii din Germania și-au văzut mânia dreaptă față de teroriștii evrei și cine ar putea uita apărarea lor față de marxism?

În țara dumneavoastră, cetățenii japonezi au fost nevoiți să îndure ura pentru un eveniment pe care nu l-au provocat. Aceasta arată cât de mult îi bântuie pe oameni vina colectivă. Unii din forța de muncă nu au putut să facă distincția între cele două. Fiii săi în special au insistat pentru articole care ceru îndepărtarea completă a tuturor evreilor din Reich și din toate țările creștine. Pentru unii nu exista un „evreu bun" și toți trebuiau forțați să se întoarcă în țările din care veneau.

Având în vedere toate acestea, credeți că Holocaustul a avut loc și vă simțiți responsabil pentru el?

Erich: Trebuie să fim atenți cu această întrebare pentru că nu este posibil să vorbim deschis despre ea. Nu știam nimic despre ce se întâmplă în lagăre. Streicher nu a menționat-o niciodată și tot ce am vorbit a fost dorința ca evreii să fie duși înapoi în Orient de unde au venit. Știu că evreii erau deportați din toată Europa, nu puteam ascunde asta și tot ce ni s-a spus a fost că erau trimiși în est pentru a fi relocați.

Din nou, nu toți evreii au fost expulzați; dacă slujeau imperiului, sau erau apolitici, sau erau căsătoriți cu un creștin, erau lăsați în pace.

Din conversațiile cu oamenii implicați după război, reiese că planul era să-i aducă pe evrei în Rusia și să-i reinstaleze. Am avut un prieten care lucra în biroul SS care conducea această acțiune. El a spus chiar că mulți au fost plătiți pentru a se muta în Palestina. Cei bogați, care erau căutați ca uzurpatori și hoți, au mers după ei

Fetele Tauentzien (prostituate din clasa de jos) din Weimar Berlin, anii 1920

America și Marea Britanie și au incitat împotriva lui Hitler din siguranța noii lor patrii. Nu am nicio remu care, am spus adevărul despre povestea acestor oameni cât am putut. Au venit pe pământul nostru, au strâns bogății uriașe și apoi au purtat război împotriva noastră, forțându-ne asupra modului lor de viață.

Ori de câte ori a existat o întâlnire pentru a limita drepturi sau a acorda privilegii speciale unui grup obscur, evreii erau mereu în spatele ei. Au luptat pentru pervertirea sexelor și au sedus femeile căsătorite, le-au folosit și apoi le-au aruncat ca pe o cârpă veche. În perioada Weimar, denumită epoca evreiască, sinuciderile au crescut vertiginos, deoarece femeile erau drogate, folosite pentru sex, abuzate și vândute, iar bărbații au fost neputincioși să oprească, deoarece legile stricte făceau ca vorbirea împotriva evreilor să devină o crimă.

Aproape întotdeauna a fost o față sau un nume evreiesc în spatele crimelor precum contrabanda, drogurile, crima organizată, sadicul Păianjenul: această lucrare de artă a

îmbrăcat pe coperta numărului din iunie 1935 al revistei Der Stürmer. Descrierea imaginii scria: sex, homosexualitate, pornografie infantilă, „multe victime au rămas blocate în net. Captat de tonuri măgulitoare. Rupe rețeaua de fraudă, mită și ipocrizie șantaj. Ai eliberat tineretul german.

cuvintele „măgulit”, „măgulit”, „promisiune” și „gâgâială” blocați. Veți observa, de asemenea, că unele dintre firele web conțin făcute lor. Erau o mică minoritate, dar au comis marea majoritate a acestor acte. Am înțeles furia oamenilor când au văzut asta și m-am bucurat că am putut contribui la conștientizarea acestui pericol în rândul mai multor oameni. Ce s-a întâmplat cu ei nu aș dori nimănui, dar liderii lor plini de ură au provocat-o făcând apel la război, lucru la care finanțatorii evrei au fost foarte buni din punct de vedere istoric. Au purtat un război sfânt împotriva noastră și au câștigat.

Mă enervează că acești oameni au venit la noi, s-au hrănit cu noi, au profitat de noi, iar când i-am pedepsit și i-am dezvăluit, au început un război pentru a distruge ceea ce urau.
Ei au provocat moartea a mii de oameni și apoi ne-au învinuit, inventând povești despre fabrici de ucideri și crime în masă. Așa că s-au răzbunat pe noi, folosind propriile noastre rude rasiale.

Ce s-a întâmplat cu tine în timpul războiului?

Erich: Am lucrat pentru ziar până la sfârșit. A fost o muncă foarte bună, cu multe avantaje. Am fost scutit de serviciul militar pentru că aveam un murmur la inimă. Am rămas în Fürth, care a fost scutit de bombardamentele grele, deoarece mulți evrei încă locuiau acolo. În 1940 am fost avariați și în timpul războiului au mai avut loc câteva atacuri asupra aerodromului și a fabricilor din apropiere. Lucrurile nu s-au înrăutățit până în 1944, când Aliații au atacat tot ce au putut.

Condițiile de lucru au fost foarte bune pentru mine. De îndată ce o problemă a fost terminată, ni s-a acordat timp liber pentru a ne recupera. Am cunoscut o secretară drăguță și am început o relație în 1940. În 1943 ne-am căsătorit și Streicher ne-a trimis la Biarritz pentru luna de miere timp de două săptămâni. Aceasta includea bani pentru mâncare și extra și am fost foarte recunoscători pentru asta.

Fratele soției mele a servit într-o baterie antiaeriană aici, în Nürnberg. I-am auzit armele trăgând continuu în timpul raidurilor aeriene. Alarmele au declanșat în mod regulat în Nürnberg, ceea ce deseori ne-a perturbat munca și uneori a dus la decese inutile, deoarece oamenii au început să respingă alarmele ca ne aparținând nouă. Pe măsură ce sfârșitul se apropia, am oprit producția, cred că la începutul lui '45, și am fugit la un prieten din Haroldsburg. Siruri de caractere

Nürnberg distrus

Această imagine color a Nürnbergului distrus a fost făcută de fotograful american Ray D'Addario în vara anului 1946, la mai bine de un an după încheierea ostilităților din Nürnberg. Arată clar rănile provocate de raidurile aeriene. 41 de atacuri din aer sunt înregistrate în lucrări standard între 1941 și 1945.

ne-a urat bine și îmi amintesc că a fost foarte fatalist și a spus că s-a terminat pentru el și că va întâlni inamicul.

A fost ultima dată când l-am văzut. Se întorcea la fermă cu fiii săi, Adele și una dintre femeile ucrainene. S-a terminat și pentru noi. Aliații i-au forțat pe toți să demonstreze ce făcuseră în timpul războiului. Mi-am arătat certificatul de scutire și am spus că mi-am pierdut celelalte documente în timpul bombardamentului și că sunt o simplă imprimantă. Nu aveam chef să merg într-una din taberele aliate. Am citit că mai târziu au fost probleme cu gardienii evrei care băteau nemți și tot felul de acțiuni de răzbunare.

Am fost dezgustat de tribunale și am crezut că sunt o farsă. Germania a primit mai mulți martiri pentru viitorul credinței noastre. Într-o zi lumea va ști că au murit nevinovați și au fost victime ale urii evreilor.

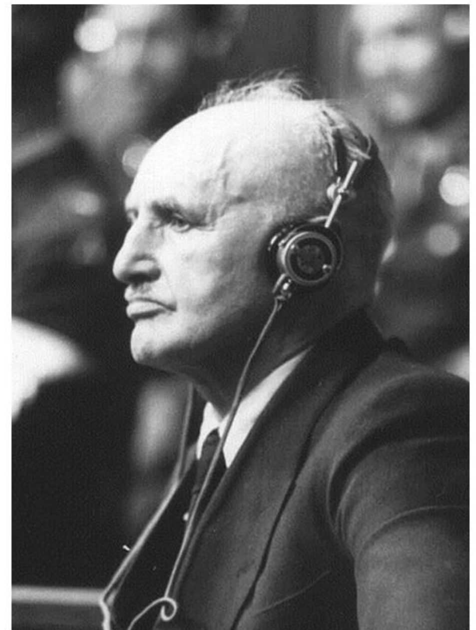
Atacantul

Julius Streicher

Fuhrer-ul este

în viață Fuhrer-ul nu este mort! El trăiește mai departe în crearea spiritului său evlavios. Ea va supraviețui vieților celor care au fost condamnați de soartă să nu-l înțeleagă pe Führer cât timp era în viață. Se vor scufunda în mormânt și vor fi uitați. Dar spiritul liderului va avea un efect asupra viitorului și va deveni mântuitorul poporului său înrobit și o umanitate înșelată.

Julius Streicher - Testamentul politic (1945)

La 1 octombrie 1946, Julius Streicher a fost informat sub forma unui verdict de vinovăție că dușmanii războiului au decis să-l omoare. La 16 octombrie 1946, la Nürnberg a avut loc crima judecătorească prin spânzurare. Cenușa lui a fost împrăștiată în Wenzbach de forțele de ocupație americane. Ultimele sale cuvinte au fost: „Heil Hitler! Aceasta este festivalul meu Purim 1946. Eu du-te la Dumnezeu. Bolșevicii te vor spânzura într-o zi și pe tine.”